

výsledků nového přelíčení vratkým. Bylo proto rozsudek zrušiti jako zmatečný v odsuzujícím výroku pro zločin §u 209 tr. zák. a výrocih souvislých, a vrátiti věc k opětnému projednání a rozsouzení do prvé stolice, ježto soud zrušovací neshledává zjištěny ty skutkové předpoklady, jež by mu umožňovaly rozhodnouti ihned ve věci samé.

Čís. 1435.

Skutková podstata zločinu dle §u 93 tr. zák. předpokládá alespoň takové zasažení do osobní svobody, které se kvalitativně blíží věznění. Nestací pouhé ztěžování volnosti pohybu.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1924, Kr I 27/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnú stížnost obžalovaných Aloisa H-y a Karla K-e do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. listopadu 1922, jimž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle §u 93 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Shledává-li stížnost výrok soudu o rozhodujících skutečnostech nejasným a neúplným, poněvadž rozsudek nezjišťuje omezování osobní svobody, jež by se co do intensity rovnalo uzavření, nejde o výtku rázu formálního, nýbrž o otázku hmotněprávní, zda totiž to, co rozsudek stran nakládání s Marií Č-ou zjišťuje, stačí, by opodstatnilo objektivní skutkovou podstatu §u 93 tr. zák. Otázku tu řešiti jest s hlediska uplatňovaného zmatku dle §u 281 tr. ř. čís. 9 a). S tohoto hlediska nelze však uznati výrok soudu nalézacího právně pochybným. Neboť, i když přisvědčiti jest názoru stížnosti, že § 93 tr. zák. předpokládá při omezování osobní svobody, jež nezáleží ve věznění, alespoň takové zasažení do osobní svobody, jež se kvalitativně věznění blíží, tedy i tomuto požadavku skutkový stav rozsudkem zjištěný úplně vyhovuje. Dle tohoto zjištění obstoupili obžalovaní ještě s jinými soudruhy děvčata Č-ou a Š-ou, snažili se je, jak se vedly pod paží, od sebe odtrhnouti, brali je kolem pasu, kolem krku a za ruce. Oba obžalovaní chytili Č-ou za ruce, táhli ji ke příkopu, snažice se ji povaliti. Alois H. podrazil jí holí nohu, až upadla, se slovy: »však ty skrotneš«. Když se jim Č-ová po delším zápase vytrhla a utíkala, běžel Alois H. za ní, uhodil jí holí, zasáhnuv ji do obličeje pod okem. Dohnavše Č-ou, vzali ji oba obžalovaní pod paží, vlékli ji, až byla všecka pocuchaná a zmožená, načež se jí po 15—20 minutovém trvání výstupu podařilo opět se jim vytrhnouti a k vratům ústavu utéci. Zde nešlo již o pouhé stěžování volného pohybu, jež by samo o sobě pro skutkovou podstatu zločinu dle §u 93 tr. zák. nepostačovalo. Zde šlo o drahnou chvíli trvající vědomé násilné odnětí možnosti, by Č-ová ve své zamýšlené cestě pokračovala, by se s místa, kde proti své zřejmě projevené vůli násilně byla zdržována, vzdálila, při čemž s ní tak násilně bylo nakládáno, že se dle zji-

štění rozsudku, jsou všechna vyděšena a rozrušena, na celém těle třásla, a v bráně ústavu musela usednouti, by neklesla. Nelze tedy ani s vlastního hlediska zmatečností stížnosti uznati, že neprávem v tomto nakládání s Č-ou bylo shledáno omezování v její osobní svobodě, jaké předpokládá § 93 tr. zák.

Čís. 1436.

Zákon o útisku ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.

»Zlým nakládáním« jest každé protiprávní, okolnostmi neospravedlněné, nepříjemné působení na tělo napadeného, jež nemusí samo o sobě býti spojeno s porušením tělesného zdraví, ale má v zápětí přechodnou nevolnost.

Zlo, jímž hrůze no, nemusí býti bezprostřední.

V tom, že nalézací soud, ač použil mimořádného zmírnění a přeměny trestu, nesešel pod zákonnou sazbu, nelze spatřovati důvod zmatečnosti čís. 11 ř. 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1924, Kr I 558/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných Ferdinanda V-a a Karla K-e do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. června 1923, pokud jim byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem ř. 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.

Důvody:

Ohledně obžalovaného Ferdinanda V-a je zjištěno, že uchopil napadeného továrního ředitele S-a pod paždí levé ruky, že tak učinil i jeden z druhých dvou obžalovaných s pravou rukou S-ovou a vyzývali ho, by šel s nimi do schůze dělnictva, kde se jednalo o zoufalé situaci nezaměstnaných. Když to odmítl, počali obžalovaní důrazně na něho doléhati, by šel s nimi do schůze, a snažili se ho, když se stále bral opačným směrem, v cestě zdržovati a obrátiti nazpět k hotelu, kde se schůze konala. Nalézací soud shledal v tom, že obžalovaní S-a zadrželi, obstoupili, za ruce drželi, zlé nakládání, předsevzaté za tím účelem, by bezprávně na něm vymáhali, by něco konal, totiž by se s nimi vrátil do schůze, a uznal stěžovatele vinnými přestupkem dle ř. 1 zákona o útisku. Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) ř. 281 tr. ř.; namítá stížnost, že zákonný znak zlého nakládání ve smyslu ř. 1 zákona o útisku není splněn. Rozumí prý se pod zlým nakládáním násilnický nebo hrubý čin, směřující k tomu, by byla způsobena napadenému tělesná újma; v tomto případě nemůže prý však býti řeči o zlém nakládání, naopak jde pouze o nezpůsobné chování. Stížnost je bezdůvodna. Útisk ve smyslu ř. 1 citovaného zákona může mezi jiným záležeti ve zlém nakládání, nebo způsobení újmy na těle, svobodě, cti, majetku, výdělku, nebo v pohrůžce takovou újmou. Pojem zlého nakládání není v zákoně blíže vyložen. Pojem ten, objevující se též v četných ustanoveních obecného zákona trestního (§§ 122 b), 143, 195,